

Visualizing Our Way to Greatness: Imagination & Mindfulness in the Thought of the Piacetzner

"If you have already tried everything without success, if you have tried to rouse your soul with all your means but it has not been aroused to lead the conscious life, . . . this is what you should do, . . ."

-Tzar Yzeiruz (the Rebbe's Personal Diary), Letter #24

(1) ספר דגל מחנה אפרים - פרשת מסעי ד"ה עוד

ישראל אותיות לי ראש היינו שדבוק לחכמה שהוא ראש ומקור מים חיים וכו' כי החכמה תחיה בעליה (קהלת ד', י"ב) ובמקום שמחשבתו של אדם הוא כולו אף שבעצם אינו עומד במקום מחשבתו עם כל זה (עירובין מ"א). גופא בתר רישא גרירא.

(2) ספר שם משמואל פרשת לך לך - שנת תרע"ב

דברי כ"ק אבי אדומו"ר זצלה"ה שהוכיח דבכל מקום שדעתו של אדם משתוקק לשם נחשב כי הוא שם ממתניתין דעירובין (פ"ד מ"ז) הי' מכיר אילן או גדר ואמר שביתתי בעיקרו קונה שם שביתה כאילו הי' שם בפועל.

(3) משנה מסכת חגיגה פרק ב

(ו) הטובל לחלין וְהַחֲזִיק לְחַלִּין, אָסוּר לְמַעְשֵׁר. טָבֵל לְמַעְשֵׁר וְהַחֲזִיק לְמַעְשֵׁר, אָסוּר לְתַרוּמָה. טָבֵל לְתַרוּמָה, וְהַחֲזִיק לְתַרוּמָה, אָסוּר לְקַדֵּשׁ. טָבֵל לְקַדֵּשׁ וְהַחֲזִיק לְקַדֵּשׁ, אָסוּר לְחַטָּאת. טָבֵל לְחַטָּאת, מִתֵּר לְקַל. טָבֵל וְלֹא הַחֲזִיק, כָּאֵלוּ לֹא טָבֵל:

(4) תלמוד בבלי מסכת נדרים דף מא/א

אמר אביי נקטינן אין עני אלא בדעה במערכא אמרי דדא ביה כולא ביה דלא דא ביה מה דא קני מה חסר דא לא קני מה קני?

(5) ספר מסילת ישרים - פרק ב

הנה זאת באמת אחת מתחבולות היצור הרע וְעָרְמָתוֹ, לְהַכְבִּיד עֲבוּדָתוֹ בְּתַמִּידוֹת עַל לְבוֹת בְּנֵי הָאָדָם עַד שֶׁלֹּא יִשָּׂאֵר לָהֶם רוּחַ הַתְּבוּנָה וְלִהְיוֹתָם כְּבָאֵיזָה דֶּרֶךְ הַסּוּלָמִים. כִּי יוֹדֵעַ הוּא שְׂאֵלוֹלֵי הַיּוֹ שְׁמִים לָבָם כְּמַעַט קָטַע עַל דְּרָכֵיהֶם, וְדַאי שְׁמִיד הַיּוֹ מִתְחִילִים לְהִנָּחֵם מִמַּעֲשֵׂיהֶם וְהִיָּתָה הַחֲרֻטָּה הוֹלֵכֶת וּמִתְנַבֶּרֶת בָּהֶם עַד שֶׁהֵיוּ עוֹזְבִים הַחֲטָא לְגַמְרֵי. וְהָרִי זֶה מַעֲיִן עֲצַת פְּרַעַה הַרְשָׁע שְׂאָמַר (שמות ה, ה), "תִּכְבְּדוּן הָעֲבָדָה עַל הָאֲנָשִׁים" וְגו', שֶׁהִיא מִתְפּוֹן שֶׁלֹּא לְבַד שֶׁלֹּא לְהַנִּיחַ לָהֶם רוּחַ כָּלָל לְבַל יִתְּנוּ לָב אוֹ יִשְׁמְעוּ עֲצַת נְגִידוֹ, אֲלֵא הִיא מִשְׁתַּדֵּל לְהַפְרִיעַ לָבָם מִכָּל הַתְּבוּנָנוֹת בְּכַח הַתְּמִידָה הַעֲבוּדָה הַבְּלִתִּי מִפְּסָקָת. כֵּן הִיא עֲצַת הַיֵּצֵר הָרַע מִמֶּשׁ עַל בְּנֵי הָאָדָם, כִּי אִישׁ מִלְחָמָה הוּא וּמִלְמַד בְּעַרְמִימוֹת, וְאִי - אֶפְשָׁר לְהַמְלִיט מִמֶּנּוּ אֲלֵא בְּחֻכְמָה רַבָּה וְהַשְׁקָפָה גְּדוֹלָה. הוּא מֵה שֶׁהִנְבִּיא צוֹנֵן וְאוֹמֵר (חגי ח, א), "שִׁמּוֹ לְבַכְּכֶם עַל דְּרָכֵיכֶם". וְשֶׁלֹּמֹה אָמַר בְּחֻכְמָתוֹ (משלי ו, ד - ה), "אַל תִּתֵּן שִׁנְיָה לְעֵינֶיךָ וְתִגְוָמָה לְעַפְעָפֶיךָ הַנֶּצֶל כְּצָבִי מִיָּד" וְגו', וְחֻכְמֵינוּ וְזְכוּנֵנוּ לְבָרְכָה אֲמָרוּ (מועד קטן ה, א), "כָּל הַשָּׂם אֶרְחוּתָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה, זוֹכֶה וְרוֹאֶה בִּישׁוּעָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא":

(6) הכשרת האברכים (פרק ד', דף לט-מא)

איתא בספר הקדוש אור החמה מזקנו של החיד"א זצ"ל [פרוש על זהר הקדוש] בפרשת וישב על זהר הקדוש דף קצב ע"א בשם הרמ"ק זצ"ל, וזה לשונו הקדוש: יעין בחכמה שלמד מרבו ויציר צורתו ויתדבק נפש בנפש וכו' כמו שפרש רבי אבא בפרשת משפטים שכאשר היה חושב ומתדמה בצורת רבי שמעון היתה הלכה מאירה אליו, ומענין דבקות נפש בנפש.

(7) בני מחשבה טובה (פרק ו', דף כ"ב)

אם אי אפשר לך להתעורר מדאגה שעברה, יעשה כעצת הגמרא "יזכיר לו יום המיתה" אבל לא ברעיון גרידא וכללי, הגמרא אומרת יודעין הרשעין וכו' וזה החסרון שרק יודעין, ידיעה כללית שאינה שוברת את הלב בפרוטרוט. יצייר את הדבר שעובר על כל איש לאחר אריכת ימיו ושנותיו, איך יסתכל ברגע האחרון על כל איש לאחר אריכת ימיו ושנותיו, איך יסתכל ברגע האחרון על כל העולם ועל בניו שמוכרח לפרוש את עצמו מהם וללכת בגופו אל תחתית העפר רמה ותולעה, ובנשמתו אל הדרך שאינה ידועה לו אנה יוליכו אותה, בניו

יסובכוהו ויבכוהו ויצעקו הרי אבי אבי, אוהביו ומשפחתו יהמו ויקראוהו, והוא שומע ומבין הכל, ואי אפשר לו לעזור מאומה, רוצה ומתחנן הוא לחיות אבל הלב דוחק עד כדי להתפקע, והגרון מתכווץ עד כדי להתחנק, ובחזקה קורעים את נשמתו מגרונו ולבו, וכן אח"כ כשמלויים אותו אל בית עולמו, בניו זה מטיח את ראשו בכותל צועק ובוכה אבי אבי איך עזבתנו הלעד נקרעת מאתנו, וזו כשלת את עצמה על הארץ ובקול מר צורח צועקת ומיללת אי אפשר לי לחיות בלעדיך אבי, מי יתן מותי תחתך, דמעות וצעקה זורמות ממנה עד שנדמה שכולה ח"ו תתפקע מרוב היללה וצרה המתפרצות מקרבה, קולם מחריד גם את החיים וגם את המתים, גם כל העם גועים בבכי מרחמנות עליו ועליהם, צוחה מהומה ומבוכה בכל סביבותיו, וסוף כל סוף כולם שבים לביתם והוא איפה משאר, ועם מי נשאר, ובפרט כשילמד ראשית חכמה, זהר ומדרשים ממה שעובר עליו ועל משמתו אח"כ, אז בטח יתרכך גם לב האבן ומן מרירות והתרגשות זו יעלה אל תפלה רצויה כנ"ל, לא התעוררות לא מחשבה יחסרו אף לא אמונה אהבה ויראה לה'.

(8) הכשרת האברכים (פרק ד', דף לט-מא)

כל איש צריך להסתכל לחשב לציר ולדמות כפי מצבו, וההסתכלות הפשוטה בשלש סעודות למשל היא כך. עבר עליך השבת, יום כלו של קדשה. מן השמים קדשו אותך, וגם אתה קדשת את עצמך ביום הזה. לא עסקת במסחרך לא טילת בשוקים וברחובות, ולא הקלת את ראשך, ישבת בהתבודדות בינך ובין קונך, או יחד עם חבריך, עסקת בתורה ובשיח של קדשה וחסידות. כבסת את עצמך מכל אבק וכתם שעלו עליך בכל השבוע, והשתדלת לבוא עד נפשך. ובכל שעה ושעה הרגשת בעצמך שאתה עולה ממצב אל מצב, ומן מדרגה קדושה אל מדרגה יותר קדושה עד שקרבת אל שלש סעודות מרום קצו של השבת, האי שעתא דבי רעוא. סעודה היא מג' סעודות, אבל מרגיש אתה שכבר אין המקום והמצב עתה לשבע בבשר ודגים, רק לחפש את הא-ל-ל מסתתר בשפירר חביון ולשבע מזיוו. וישב אתה עם חבריך גם כן מבקשי פני ה', ובחשך אתם יושבים, מנהגי ישראל תורה הם, כי מתאימים הם את פעלת הגוף למצב הנפש באותה שעה, כי אית חשך ואית חשך... ולו ידעת כי תשאר כן תמיד, כי אז היתה נפשך שמחה שמחת עולם, אבל נזכרת שבעוד רגע ידליקו נרות, ושוב תפל לימות החול, ונפשך מרה לה, איך תפל מן חשך שמים ערפלי טהר, לחשך מצרים, חשכת הצרות, צרת הגוף והנפש גם יחד, תרעד ותתרגש. את שתיהן אתה מרגיש עתה, קץ הימין וקץ הימים, מרום קצו של הקדשה וקץ נמיכות של החול. התרי גונא של חשוכא נאבקים עתה כך בשלש סעודות... הידים כמעט רועדות ומחפשות, אתה עמדי, אחזתיו ולא ארפנו.

(9) ספר נועם אלימלך - פרשת לך לך

אגב אורחא נבאר מה שהקשו העולם דאיתא בגמרא הדר בא"י דומה כמי שיש לו אלקי והדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלקי ומקשים העולם הדיוקים אהדי דמתחילה אמר הדר בארץ ישראל דומה כו' משמע אבל באמת אין לו והדר אמר הדר בחוץ לארץ דומה כאין לו כו' משמע אבל באמת יש לו # ועל פי הנ"ל יבואר דאיתא בגמרא העומד בחוץ לארץ ומתפלל יכוין לבו כנגד א"י. והעומד בארץ ישראל יכוין כנגד ירושלים ונמצא כל תפילות ישראל הולכים דרך שער אחד # ונמצא האדם הרוצה שתהא תפילתו נשמעת צריך לכוין כאלו הוא מתפלל בארץ ישראל ובית המקדש בנוי ומזבח על מכונו ובהיכלו והרי הוא כאלו דר עתה בארץ ישראל ועל ידי זה הוא בא לבהירות ודביקות גמור להתפלל בכוונה שלימה ביראה ובאהבה כאלו עומד בבית קדשי קדשים # וזהו דוגמא למה שכתבנו לעיל שצריך אדם להסתכל רוממות אל בראיות כוכבים ומזלות מי ברא אלה כאלו רואה הכל בחוש הראות כן צריך לצייר במחשבתו בעת תפילתו כאלו הוא ממש בא"י ובבית המקדש ורואה הכל בחוש הראות וממילא מובן פירושו הדר בא"י כנ"ל שמצייר לעצמו כאלו עומד בארץ ישראל ועל ידי זה בא לו הבהירות בתפילתו. דומה כמי שיש לו אלקי רוצה לומר הרי הוא דומה לאותו האדם המסתכל רוממות אל להשיג את הבורא ברוך הוא על ידי פעולותיו המה הכוכבים כנ"ל ובא לאמונה שלימה במציאת האל יתברך. וכל הדר בחוץ לארץ רוצה לומר שאינו מתנהג בעת תפילתו להשיג כנ"ל דומה כמי שאין לו אלקי רוצה לומר כמי שאינו משגיח לדעת אם יש לו אלקי.

(10) ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא בתרא סימן סא

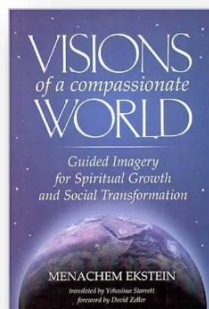
השם יתברך הוא למעלה מהזמן, פמובא. וזה הענין הוא באמת דבר נפלא ונעלם מאד, ואי אפשר להבין זאת בשכל אנושי. אף דע, שעקר הזמן הוא רק מחמת שאין מבינים, דהינו מחמת ששכלנו קטן, כי כל מה שהשכל גדול ביותר, הזמן נקטן ונתבטל ביותר. כי בתלום, שאז השכל נסתלק, ואין לו רק פת המדמה, אזי ברבע שעה יכולים לעבר כל השבעים שנה, פאשר נדמה בתלום, שעובר והולך פמה וכמה זמנים בשעה מעטת מאד, ואחר

- כף כשנתעוררים מהשנה, אזי רואים, שכל אלו הזמנים והשבועים שנה שעברו בחלום, הוא זמן מעט מאד באמת. וזה מחמת שאחר - כף בהקיץ אז חוזר השכל אליו, ואצל השכל כל אלו השבועים שנה שעברו בחלום הם רק רבע שעה אצלו, רק שבועים שנה ממש, הם שבועים שנה גם אצל השכל שלנו:

ובאמת בהשכל הגבוה למעלה משכלנו, גם מה שנחשב אצלנו לשבועים שנה ממש הוא גם - כן רק רבע שעה או פחות. כי כמו שאנו רואין שיכולין לעבר שבועים שנה בחלום, ובאמת אנו יודעין אחר - כף בשכל שלנו שהוא רק רבע שעה, כמו - כן ממש, מה שנחשב לפי שכלנו שבועים שנה ממש, הוא בשכל הגבוה למעלה יותר רק רבע שעה, רק שאין אנו מבינים זאת. כי גם בחלום אם היה אחד בא אצלו בפשע החלום והיה אומר לו, שכל זה שנדמה לו שעוברים ימים ושנים, שבאמת אינם כלום, והכל הוא רק רבע שעה בודאי לא היה מאמין לו כלל, כי לפי הדמיון שבחלום נדמה לו שעוברים ימים ושנים ממש; כמו - כן ממש, אף - על - פי שאצלנו לפי שכלנו נדמה שזוהו זמן של שבועים שנה, בשכל הגדול יותר הוא רק רבע שעה. וכן למעלה מעלה שבשכל שהוא גבוה עוד יותר למעלה, גם אותו הזמן שבשכל הגבוה משכלנו אינו נחשב שם, בשכל הגבוה עוד יותר, רק לזמן מעט ופחות מאד. וכן למעלה מעלה עד אשר יש שכל גבוה כל - כף, ששם כל הזמן כלו אינו נחשב כלל, כי מחמת גדל השכל מאד, כל הזמן אין ואפס לגמרי, כמו שאצלנו השבועים שעוברים בחלום הם רק רבע שעה באמת כנ"ל, כמו - כן יש שכל למעלה משכל, עד שהזמן נתבטל לגמרי:

ועל - כן משיח שעבר עליו מה שעבר מיום בריאת העולם וסבל מה שסבל, ואחר כל זה, בסוף יאמר לו השם יתברך: "בני אתה, אני היום ילדתיך" (תהלים ב). והדבר תמוה ונפלא מאד, לכאורה, אף כל זה מחמת גדל עצם שכלו של משיח, לפי גדל מדרגתו שיאחז אז, ומחמת הפלגת עצם מעלת שכלו, שיגדל אז מאד מאד. על - כן יהיה כל הזמן שעבר עליו מיום בריאת העולם עד אותו הזמן, כלו אין ואפס ממש, ויהיה ממש כאלו נולד היום, כי יתבטל כל הזמן בשכלו, שיהיה גדול מאד. ועל - כן יאמר לו השם יתברך: "אני היום ילדתיך" 'היום' ממש, כי כל הזמן שעבר, אין ואפס לגמרי כנ"ל.

**Tennai Hanefesh leHasagat
HaHasidut (Vienna, 1921):
Curing Delusion**

How is it possible to be cured of those delusions [engendered by ego]? Regarding this question too, Hasidism gives a most simple solution: by other images which are true. It would be proper for us to become accustomed already in our youth to working with the imaginative ability which is in us, to develop and perfect it, in order to enable us to picture in our minds true images, so as to gradually weaken the vain delusions within and be cured of them...

To begin, we shall explain the imagination which illumines us and opens our eyes to see our true situation and value in the world and our terrible lowliness. In order to reach this, one should commence thus: First we shall attempt to picture in our minds by means of the imaginative ability within us, the planet Earth. We shall imagine that we see from afar the entire globe with its continents and all the seas which encircle them. We should picture too all the nations which inhabit the continents, according to their languages and borders, and the total population of each nation and tongue. All this we should picture vividly, as if seeing this vista right before us with our corporeal sense of vision. Initially this imaging will not affect us much, for it is as yet novel. Our imagination is yet weak, for we have not yet made much use of it, but gradually, if we apply ourselves and exercise daily (and when possible, several times a day), we shall behold this, with our spiritual eyes and our minds' eyes, with increasing clarity and vividness, as if it were possible to touch this vision with the hands.

We should imagine not only people, but also the other creations found in the world: All the animals and beasts with which we are acquainted, where they are found, their

appearances and natures – the multitude of predators in the deserts and forests; the domestic animals, how men use them and benefit from them; other tiny creatures, such as flies, and those large, such as elephants; serpents and reptiles, how they creep, run, rest, eat, are born and die. All the species of birds, the endless variations of chirping and singing, sung in air, in trees, in fields and vineyards. The multitude of fish in seas and rivers, how they swim, are swallowed, born, captured and die. All the species of plants, grains, vegetables, grasses, thorns, flowers, gardens, orchards, fields, vineyards and forests. All those as we know them: their appearance, how they grow, develop, mature, dry, wither and fall. All this we should picture in great detail and specificity, and again as a whole, as we know them, either directly or through reading and education.

After a certain amount of time – depending on individual nature and assiduity – this project will become quite clear, we will see these scenes with great clarity, until we are affected and feel how this great vision influences and charms us, like the man who has been moved by the beauty of nature which he sees with his physical eyes. Then we shall proceed further and attempt to picture the place where we are now standing, and try to present ourselves among all those people and creations. At first it will be exceedingly difficult to picture this, for the ego and self-importance so deeply ingrained in us will resist and not allow us in any way to become lost and submerged in the crowd of all those creatures, will not allow us to sacrifice our imaginary grandeur, and see the not so pleasant truth, which is our terrible lowliness and smallness. However, habit will do its part; eventually we will succeed in overcoming all blocks, and it shall become increasingly easy to picture with our gift of imagination this marvelous vision.

ENVISIONING YOUR IDEAL SPIRITUAL SELF

If you have already tried everything without success, if you have tried to rouse your soul with all your means but it has not been aroused to lead the conscious life that it should and to yearn for the spiritual life that behooves it, this is what you should do:

Envision yourself as already the ideal spiritual person you really are. Just imagine the greatness of your soul . . . see how your soul shines in God's garden, in Eden, as He comes to enjoy your company with His holy entourage. . . .

Meditate deeply on these pictures. . . . Hold these images in your mind's eye. . . . Inevitably you will be roused to a higher awareness. . . . You do not want to sully your soul. . . . Savor the bliss of embrace by the great Creator as you yearn to actualize this from the depths of your soul.